

γύπτιος στρατάρχης τους έσεβάσθη και άργότερα τους αντήλλαξε με τους αϊχμαλωτισθέντας από τον Κολκοτρώνη πασάδες του Ναυπλίου...

Την έποχή της αϊχμαλωσίας του Παναγιώτη Πατρόζου, ή γυναικα τον Ίωάννα, το γένος Ροζάκη, είχε κτιστεί με άλλες Μανιάτισσες στον οικογενειακό «Πύργο των Πατρόζων» στην Κορυθούνα. Οι Τούρκοι έστελιαν εναντίον τους ένα άποστομα, άλλ' ή γυναικάς Μανιάτισσες αντίστίθηκαν, έκαναν έπειτα μι άποφασιστική έξοδο και τους κατατρόσαν. Υάχνει και σχετικό δημοτικό τραγούδι που εξισμενεί τη «Πατρόζου» και τις συντροφισσές της.

Στά Πρακτικά της Βουλής του 1855, σε μι βουλευτική άγόρευση, διαβάζουμε κι ένα ανέκδοτο χαρακτηριστικό της φιλοκαρίας του Πατρόζου. Ίδού το ανέκδοτο αυτό :

«Χειμών δομιάς ήτον, ότε κατά το 1822 παρεδόθη ή 'Αγκροκόρηθος, πλείστα δε λάφυρα περιήλθον εις χείρας ήμών, μετεξών των όλοιων πολλά θούρητιο γούδια. Έστρεμεν εκ του ψύχους ό διάσημος της Πελοποννήσου οπλαρχηγός Παναγιώτης Γισαράκος, και αντί να θείη επί των όμων του έν εκ των γυναικων έκείνων, έγραψε εις την οικογενείαν του, ή όποια τώ άπίστειλε μιαν παληκοδόξαν. Παράδοξος εφάνη (ίσως διότι δεν εξετιμήθη άρκούντως ή άφικολέκτεια του άνδρός) και εις τον Πατριήλ Αμανίτην και εις τον Γεώργιον Σπουρίδωνος (τον εκ δυσπραγίας παραφρονησαντα και αποζώσαντα πρό τινος χρόνου ένταύθα) και εις τον 'Ηλιον Μπισπιρίκη, και εις αυτών έντι τον άρωτίωμον, νεανίαν τότε, ή τοιαύτη του στρατηγού διαγωγή, έρωτίωμενος δε περί ταύτης, έλεγε :

«—'Αδερφούλια μου, όσο ζω φορέσται στο σπίτι μου, οικονομούμαι όταν τελειώσαν, ως ειπε καλά ή Πατρίδα».

Και προχωρώντας στην εξίστησή του περιπετειών της οικογενείας Πατρόζου, ό βουλευτής του 1855, ανέφερε ότι ή γυναικα του στρατηγού Πατρόζου είχε τυφλωθεί από τα πολλά δάκρυα... Πολλές φορές επίσης είχε κοιμηθεί ησυχία... 'Ο γυιός του πάην, για μ' άγοράση φρούμ, άναγκάστηκε να βάλλη άμυνά του στο πατάκι του πατέρα του, που τό είχε πάρει λάφυρο από τον Πασά της Κορίνθου. Κι αμύληται.

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΕΦΕΥΡΕΘΗΣΑΝ ΤΑ ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ

Ποιός θά τό πίστευε, ότι τα σκουλαρίκια χρονολογούνται από την έποχή της Παλαιάς Διαθήκης και ότι κάλλιστα έχουν σχέση με τη... ζήλοτητα των γυναικών ;

Είνε γνωστό από την 'Αγία Γραφή, ότι ό 'Αβραάμ μέχρι πολύ προχωρημένη ηλικίας δεν είχε άποκτήσει παιδιά και ότι είχε πάρει παιιά να έλπιη πως θά γινότανε πατέρας από τη σύζυγό του Σάρα, ή όποια έπισης είχε γεράσει.

Υπήρχε όμως τότε μεταξύ των 'Ιουδαίων μι δικταζή, ή όποια επέτρεπε σ' έναν οικογενειακό να τεκνοποιήση άπ' όστια γυναικά ήθελε.

'Ο 'Αβραάμ λοιπόν είχε μι δούλα πολή όμοιά, ή όποια όνομαζόταν 'Αγαρ και με την όποια ό πατριάρχης των 'Ιουδαίων άποκτήσε παιδι.

Η Σάρα όμως, μόλις τό έμαθε, κυριεύθηκε από ζήλεια για τη νεοή δούλα της και άποφάσισε να της παραμορφώση τό πρόσωπο.

Αλλά ό 'Αβραάμ έμάντεσε τό σχέδιο της και λέφτοντας στά πόδια της την παρακάλεσε να μνην πραγματοποιήση την έκδικήσι της.

Μολαταύτα ή Σάρα, επειδή ήθελε να βγάλη άποσσηδότης τό όχι της, έπεισε την 'Αγαρ και περιορίστηκε να της τρυπήση τ' αυτιά με άναμμένο σίδερο.

'Ο 'Αβραάμ τότε έξοργίστηκε για την τιμωρία της ώραςίας εύνομείνης του και σέλασε τις ρούτες των αυτιών της με χρυσούς κρίκους και πολύτιμα μαγισματά που είχε βάλλει να του μαζεύσουν στις όδους του ποταμού Εβρώατη.

Τό νέο αυτό στολίδι προσέδωσε τόση χάρι στην τιμωρημένη δούλα, ώστε όλες ή γυναικές της φίλης της, για να μνην ύστερηθούν από την 'Αγαρ, τρυπήσαν κι αυτές τ' αυτιά τους και τά στόλισαν με σκουλαρίκια.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΟΜΠΡΕΛΛΑΣ

Τό άλεξιβρόχοιο έπεινήθη στη Γαλλία από γυναικές κατά τις άοχές του 11ου αιώνος. Η όικτρύλλες εκείνης της έποχής είχαν διά-

4-5 όκάδων ή καθέμιά μι στολήζαν μεγάλα χρηματικά ποσά. Έθεωρούντο επί πλέον οικογενειακά κειμήλια και επειδή έχρηματοποιούσαν μόνον από γυναικές πήγαναν ως κληρονομία από μητέρα σε κόρη. Στις άρες τους είχαν έναν παμηνέστο χάλανο κρίκο, άπ' ότου και τις κερ-

ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΡΟΔΟΥ

Μίσα στο πράσινο λιβάδι, άνθούσανε πολύχρωμα λουλούδια και λαμπρές πεταλούδες φτερούγιζαν. Τό άνάλαφο άγέρδα φρούδες κι έκανε να σαλεύουν τ' άνοιγμένα μπουκούνια, που μούζανε με μικρές χαϊπάνες...

Κανένας, κανένας θύορθος, κανένας ήχος δεν άκούόταν. 'Ανάμεσα στ' άλλα άνθη που κειμήζαν και θρούσαν, βρισκόταν κι ένα μικρό ρόδο, γεμένο προς τη γή, σαν να προσπαθούσε να κρηφιέται άπ' τα μάτια του κόσμου.

Κανένας δεν έσκαψε για χάρι του, ενώ τό ρόδο τ' άλλα είχαν κρηφιέται άπ' τους άνθρώπους που τό είχαν πάρει μακριά άπ' τον ήσυχο κόσμο των λουλουδιών.

Τό μικρό ρόδο είχε δει βίβια όλα τ' αδέρφια του να κόβονται ένα-ένα, αλλά δεν ήξερε που πήγαναν.

- Και ρωτούσε τον άνεμο : —Πού τά πάν οι άνθρώποι ; Και ρωτούσε τό ήρόδι : —Τί τά κάνουν οι άνθρώποι ; Και ρωτούσε τη χαριστήρια πεταλούδα : —Τί τά θέλουν οι άνθρώποι ; Κι' ό άνεμος άποκρούσταν : —Γιά να πλέξουν στεφάνια ντυνά !

Και τ' ήρόδι έλεγε : —Γιά να στόλισουν τό μέτωπο των πεθαμένων !

Κι' ή πεταλούδα άπαντούσε : —Γιά να τά βάλουν στο στήθος των όμοίων κρηφισών !

Έτσι ήσα-ήσα, έκεί έπιθυμούσε και τό μικρό όμοιο ρόδο να γερή. Ηθοούσε ν' άκούη πόση γλυκά χτυπή ή καρδιά των παρθένων, όταν άπεροστούνη.

- Μείνε ! τού φημίσεις ό άνεμος. —Μείνε ! τού φημίλε τ' ήρόδι. —Μείνε ! πρόσθετε κι ή πεταλούδα. "Ω, μείνε, μείνε ! Πιάξε μαζί μας ! Δέξου τό χάδι μας !...

'Ο πόθος όμως του μικρού ρόδου γινόταν μέρα με τη μέρα πολή μεγάλης, γιατί όλα του τ' αδέρφια είχαν φήγει κι είχε μείνει μόνος.

Μια μέρα δοκίμασε ξαγανά έναν πόλη πικρό και λιποθύμησε... Όταν συνέθεσε, είδε πως βρισκόταν στη ζώνη μιάς όμοιάς κοπέλλας.

Πώς είχε συμβεί αυτό ; Δεν μπορούσε να τό ξέρη, αλλά ήταν εύχαριστήμιο άπ' την τύχη του.

'Αγγιξε με τά πέταλά του ένα κάτασπρο φρούμα κι άκούγε μι μοναχική πολή γλυκειά, που ποτέ δεν της είχε ξανακούσει.

Στην άδεια του χορού, όπου βρισκόταν ή νέα αυτή, άντιχόζων οι μεθυστικοί ήχοι της νεύς ής, αλλά μάλόν μ' αυτούς έβριγαν κάποιες

άλλοι πολή γλυκείοι. Ήσαν τ' αχτισματά της παρθένας. Τό ρόδο δεν άόργησε να μάθη αυτή τη γλώσσα της καρδιάς, που είνε τόσο παιλιό, όσο κι' οι πρώτοι άνθρώποι.

Τό τρυφερό λουλούδι άποκοιμήθηκε, άκούγοντας τη μεσηκή ιστορία της κρηφιάς του κι ή κόρη, φτερόντας άπ' τό χορό, τό πήρε μαζί της στο σπίτι της. 'Από τό φίλησε και τούδωσε δύναμη με τη δροσιά των γελιών της, τόβαλε έπειτα ανάμεσα στα χρυσωμένα φύλλα ενός όμοιον βιβλίου.

Έκεί έβριγε για πολή διάστημα τό ρόδο και στην άοχή πίστευε πως θά περνούσε ζούη είντηγμοιά.

Έξω τώρα τό χορό σέλασε όλη τη γή και τά δέντρα ήσαν θαμμένα κάτω από όλοσενκο σεντόνια.

'Όλα τ' άλλα λουλούδια του λιβαδιού είχαν παθάνει παιιά άπ' τό κρηφί και μόνος τό ρόδο ζούσε, τό ρόδο τό κλεισμένο στο βιβλίο.

Μά όταν ήρθε ή άνοιξη, άόρισε να λαχταρή την έξοχί.

Τό χορό όμως που τό έβαλε εκεί μέσα, δεν τό ξαναγύγισε παιιά, γιατί ή καρδιά της κόρης ήταν λυπημένη, επειδή είχε προδοθή στον έρωτά της. Πέρασαν χρόνια, πολλιά χρόνια από τότε, χορδές κανένας να ξαναθυμηθί τό φρούχο φουκαρισμένο λουλούδι.

Έβριγαν μι μέρα κάποια γυναικά, όχοη και στεγνωμένη από τη θλίψη, πήρε στα χορά της τό βιβλίο των παρθένων της ήμερών κι είδε να λέφθη μέσα άπ' τις σελίδες τον ένα ρόδο ζούεο.

Τότε ζύτησε με μιανό στη μνήμη της όλη ή περασμένη της ζούη κι όλη ή γλυκειά θήμησι των χρόνων του έξεκασιένου έρωτά της.

Μια ζεστή σταλαματιά, ένα δάκρυ, έπεσε πάνω στα πέταλα του ρόδου, αλλά δεν είχε τη δύναμη να ξαναζωντανήνη τό λουλούδι που είχε μαραθεί στην εγκληματική του...